

Ma kirúgtak a munkahelyemről. „Mentálisan alkalmatlan” vagy ilyesmi. Van abban valami szép, hogy már nem is érdekel. Otthon összetörtem a rovargyűjteményemet. Kár.

Már félórja bámulok egy idegesítően izgága kis lényt itt magam előtt. Jövőre indulok a Nemzetközi Szabadtéri Hosszútávú Szitakötő-bámuló Bajnokságon. Egész jók az esélyeim. Még az életrajzomba is bekerülhetne, igazán jól mutatna „három éven át alkalmazták mint hivatásos szitakötő-bámulót”, hálás munka, ha megtanulom elég gyorsan kapkodni a fejem.

Következik a nehezített pálya, az egy főre eső szitakötők számának száma szám szerint eggyel nő. Nem tudok bandzsítani... Most legalább négyet látok, nem, csak kettőt, összevissza, kezdek szédülni. És csak zümmögnek, az egyik kicsit magasabb hangon, a másik mélyebben. A pubertás kori mutálás bizonyára. Verekednek ezek? Jópofa. Szárnycsata, kérem szépen, hallhatók a vékony hárták repedésének elborzasztó hangjai. És a vesztes szárnyaszegetten távozik...

50 perc 32 másodperc, és ezek még mindig itt vannak. Itt van a lelőhelyük. Olyan, mintha valahol a fejemben is gyülekeznienek, egy egész csapat, most repülnek át a bal szememből a jobb szemembe. Viszket... hunyorogva még izgalmasabbak, így kicsit pirosabbnak tűnik a szárnyuk. Ez itt az előbb határozottan rám nézett. Meg akar ijeszteni? Engem? „Na, mi van, kisőreg?” – így nézett rám, ezt muszáj lerajzolnom... A noteszem az előadóban maradt, nem baj, ideozajzolom a nadrágomra.

Meglehetősen nehéz követni. Két hullámos S alak, meg három kicsi kör, és kezdi előlről az egészet. Jön a másik nagy körökkel, erős zümmögés, riszálja a potrohát, pózol. Igazán megnyerő megjelenésmód, meg is tapsolom. Közben rajzoló és rajzoló, a nadrágom átváltozik szitakötők versenypályájává. A pólómon van még hely.

Halkan zümmögök.

Egyszer megpróbálnék szárnyakat növesztetni. Jöhetne nekem ez itt a nagy összetett szemével, a na-mivan-kisőreges nézésével. Majd én megmutatnám...

Hirtelen fenyegetően surrogni kezd a levegő, vibrál, most érkezik mögéjük egy hatalmas példány, legalább kétméteres, ők még nem tudják, verekednek tovább, ez meg jön, félelmetesen, nagy, lomha szárnycsapásokkal, mindent elsöprő erővel. Lenyűgöző – a padhoz tapadtam, minden apró kis mozdulatát-porcikáját látom, rajzoló, véglegesen az emlékeimbe vésem, ilyen csak egyszer adódik az életben, mögüle süt a Nap vagy glóriája, van EGY JELENÉS! Felém tart, megfékezhetetlenül, nem tudok elbújni, nem tudok elbújni, reszketek, halkán motyogok az orrom alatt, megbújnik a pad mögött, de mozdulni sem merek. Remeg a szám, egy apró szitakötő száll ki belőle, a következő felirattal „Könyörülj!”

Ebben a pillanatban nadrágomból csodaszép ízelt lábak törnek elő, szárnyaimon végre megcsillan a fény, és végre erősnek érzem magam! Nem hagyhatom, hogy betolakodjon ez itt a területemre, ez az én territóriumom! Kész vagyok halálomig védeni! Szörnyű szemei rám szegeződnek. Szinte keresztüldöfnek. Ordítani szeretnék. Erőt gyűjtök, és dühös zümmögéssel nekirontok a félelmetes szentnek, tépem szárnyát, rúgom lábait, de ő megfog, iszonyatos erővel tart, és repül velem. Zúg a fejem. Repülünk! Feszabadul bennem egy olyan csodálatos érzés, ami még itt, a halál küszöbén is gyönyörrel tölt el. Repülünk! Zúg a fejem. És hirtelen elsötétül az egész...

Összerezent. Már sötétedett a parkban. Valami furcsa, nedves anyag volt a kezében. Egy összemorzsolts kis szitakötő teste, maga sem értette, hogyan került oda, utálkozva törölte kezeit a nadrágjába.